

Un sí no gaire sí

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121, 1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta. 07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, S.A.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda, Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lingüística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí Colomines, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Pere Habet (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles Marqués (Menorca), Octavi Martí (París), Anna Sàez (Lleida), A. V. Santamaria (Alacant), Marc Segalès (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Vicenç Batalla, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Eshert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (Pequín).

Traductors: David Egea (alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i francès).

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i Eva Hernández (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Catalunya té un nou estatut. La victòria del sí ha estat rotunda quantitativament i incontestable jurídicament, per tant, en termes de legitimitat, no hi ha res a dir. En aquest sentit, la victòria dels partits que han demanat una resposta afirmativa també és una dada que cal tenir en compte de cara no solament al desplegament futur d'aquesta norma bàsica, sinó també a les possibilitats que s'obren amb la perspectiva de les eleccions al Parlament de Catalunya de la tardor.

Dit això, a partir d'ara, el catalanisme en el seu conjunt haurà de fer una reflexió profunda sobre el procés que ha conduït a l'aprovació d'aquest tercer estatut de la història de Catalunya. Un estatut que no ha aconseguit generar un mínim d'entusiasme en la ciutadania i que ha aconseguit un nivell de suport molt més baix que els dos que l'han precedit.

No hi ha res més arriscat que la història-ficció, però no costa gaire de preveure que la via dels estatuts s'ha acabat definitivament. És molt difícil que ningú, encara que siga d'aquí a vint anys, torne a plantejar la via del Parlament de Catalunya per millorar el nivell d'autogovern, sobretot perquè ha quedat constatat que l'únic mecanisme que funciona és el de la negociació bilateral quan la conjuntura parlamentària madrilenya ho permet. Si una lliçó ha d'aprendre el catalanisme d'aquest referèndum és que no hi ha res més enllà del "peix al cove". I que l'estació federalista no és més que un parany per a incauts.

Dit això, potser comença a ser hora que el catalanisme es plantege fins on pretén arribar amb aquesta recerca infinita de peixos que tothom sap que mai no acabaran d'omplir el cove. D'alguna manera, l'estatut del 2006 ha deixat demostrades i a la vista les limitacions del sistema, que sempre dependrà de la conjuntura política que es done a Madrid. Però encara queda més clar que aquest "estat de les autonomies" que va quedar dibuixat durant la transició política ja no és possible que siga considerat negociable per les altes instàncies de l'estat. Seguint aquestes regles del joc, mai no hi haurà més sobirania, sinó una mica més de cafè a la tassa catalana, sempre que hi haja prou líquid a la cafetera per oferir una nova ronda a disset.

En qualsevol cas, és impossible passar per alt que la fractura profunda que pateix el catalanisme ha de començar a superar-se si es vol que aquest estatut no siga el final d'una reivindicació històrica que arranca, com a mínim, des de mitjan segle XIX. Això no vol dir, necessàriament, que calga un acord de govern específic després de les eleccions de la tardor, sinó que l'opció catalanista, en el seu conjunt, ha de ser qui marque el sòl reivindicatiu de Catalunya.

Als nostres lectors



"Sí, però..." és el titular de la nostra portada d'aquesta setmana. L'hem decidit perquè, d'una banda, el sí ha estat rotund i incontestable. I, de l'altra, perquè també el "però" té una justificació òbvia: més de la meitat dels ciutadans no han volgut acostar-se a les urnes i, entre els que hi han anat, una mica més del vint per cent han votat que no. De tota manera, el que ens ha d'interessar més són els punts suspensius del final del titular. Perquè ara queda per resoldre una de les incògnites més importants, i és cap a on evolucionarà la política catalana i quines seran les majories possibles a partir de les eleccions de la tardor. No és poc. De manera que estem segurs que aquesta només és la primera d'una sèrie de cobertes que hauran de descriure el futur immediat del Principat, amb un catalanisme dividit i enfrontat i una negociació molt complicada a Madrid en perspectiva.

Salvador Cot